

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	2013899017
Dátum vydania rozhodnutia:	03.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2013899017.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 3. apríla 2014 v Bratislave, v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody, odvolaní odsúdeného U. H. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. januára 2014, sp. zn. 5Ntc 9/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného U. H. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 14. januára 2014, sp. zn. 5Ntc 9/2013, rozhodol o tom, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z.z.“) sa uznáva a zároveň vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. 081 S Hv 111/12d, v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň z 31. januára 2013, sp. zn. 23Bs 8/13i.

Zároveň rozhodol, podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., že sa na výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky odsúdený zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal odsúdený U. H. v zákonnej lehote odvolanie, ktorého obsahom bola námietka nedostatočného poučenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k takému záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd vecne a miestne príslušný (§ 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z.)

rozhodol v danom prípade správne a v súlade so zákonom, pričom ani voči samotnému odôvodneniu, či poučeniu rozhodnutia nemožno mať žiadne výhrady.

Súd predovšetkým správne poukázal na to, že skutky, z ktorých spáchania bol U. H. uznaný vinným, napĺňajú znaky konkrétnych trestných činov aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (neboli tu splnené podmienky uvedené v ust. § 4 ods. 2, ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z.) a že menovaný odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, na ktorej území má zároveň aj trvalý pobyt (§ 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z.z. s prihladením na § 3 písm. g/ tohto zákona).

Z obsahu predloženého spisového materiálu je ďalej zrejmé, že konajúci súd mal pred vydaním rozhodnutia k dispozícii okrem rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 17. októbra 2012, sp. zn. 081 S Hv 111/12d a rozsudok Vrchného krajského súdu Viedeň z 31. januára 2013, sp. zn. 23 Bs 8/13i i osvedčenie uvedené v čl. 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909 SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii aj zápisnicu s vyjadrením odsúdeného, kde sa tento vyslovil proti výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky, keďže v Rakúsku sú lepšie podmienky výkonu trestu.

Vo vzťahu k takémuto negatívne stanovisku odsúdeného bolo pritom správne podotknuté, že v danom prípade sa jeho súhlas na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho štátu nevyžaduje (§ 16 ods. 1 písm. g/ zákona č. 549/2011 Z.z.), a to s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a/, písm. b/ Rámcového rozhodnutia.

Na základe výzvy súdu sa tiež v súlade § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. dňa 20. decembra 2013 písomne vyjadrila i prokurátorka krajskej prokuratúry. Táto bola toho názoru, že potrebné podmienky sú splnené, preto navrhla uznať a vykonať uvedené rozhodnutia.

Keď nebola následne v posudzovanej veci správne zistená ani existencia žiadneho zákonného dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu rakúskeho rozsudku v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z.z., nebolo možné postupovať inak, ako tento uznať a rozhodnúť zároveň o jeho vykonaní na území Slovenskej republiky (§ 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z.).

Pokiaľ ide o otázku štátom pôvodu uloženého trestu odňatia slobody, tak tu ani odvolací súd nevidel dôvod na jeho nahradenie, resp. primeranú úpravu podľa slovenského právneho poriadku v zmysle § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 549/2011 Z.z. a v jeho výkone sa tak bude pokračovať bez premeny. A nakoľko uznávaný rozsudok neobsahoval zároveň žiadny výrok o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody, bolo v napadnutom rozsudku krajského súdu tiež adekvátne rozhodnuté o tom, že v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. (odsúdený nebol pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin) je potrebné odsúdeného na výkon trestu zaradiť do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Režim výkonu trestu bolo teda v danom prípade s prihladením na vyššie uvedené možné a aj nevyhnutné prispôbiť podmienkam vykonávajúceho štátu.

S ohľadom na uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky - majúci na zreteľ ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z.z. - rozhodol tak, že podané odvolanie podľa § 518 ods. 4 Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.